

Arrest

nr. 60 006 van 19 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K.(...) G.(...), verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U werd op 25/09/1973 in Gumri geboren. In 2009 huwde u met G.(...) A.(...) (OV 6.519.352). Op 4 of 5 september 2009 reed u vanuit Yerevan naar Gumri terug waar u een ongeluk kreeg. U was tewerkgesteld in het taxibedrijf dat onder leiding van S.(...) G.(...), de zoon van de burgemeester van Gumri, V.(...) G.(...), stond. Het was ook met de taxi van zijn bedrijf dat u het ongeluk kreeg. U werd onmiddellijk naar het ziekenhuis vervoerd waar u tot 9 of 10 september moest herstellen van uw verwondingen. Tijdens uw verblijf in het ziekenhuis werd u door de handlangers van S.(...) opgezocht die u zeiden dat de wagen waarmee u reed ernstige schade had opgelopen en u ervoor zou

moeten betalen. Twee dagen na uw thuiskomst van het ziekenhuis werd u enkele dagen door de politie vastgehouden. U werd over het ongeluk ondervraagd. Na uw vrijlating, tussen 10 en 15 september, werd u terug door de handlangers van S.(...) opgezocht die u nogmaals duidelijk maakten dat de volledige wagen vernietigd was en u hiervoor diende te betalen. Omwille van de grote stress die dit alles veroorzaakte, werd u in een psychiatrische instelling opgenomen. Voorts sloeg u uw vrouw waardoor ze een miskraam kreeg. Eind september werd u nogmaals door de handlangers van S.(...) bedreigd die bleven eisen dat u de volledige schade financieel zou recupereren. Hierop besloot u onder te duiken. Eerst verbleef u een tijdje bij een kennis in Gumri waarna u in Yerevan bij een kennis verbleef. Op 28/10/2009 ging u samen met uw vrouw vanuit Yerevan per vliegtuig naar Moskou. Van daaruit reisden jullie per vliegtuig naar België door waar jullie diezelfde dag aankwamen. Op 29/10/2009 vroegen u en uw vrouw er asiel aan. Jullie legden geen enkel document neer om jullie asielaanvraag te ondersteunen.

B. Motivering

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege S.(...) G.(...) en zijn handlangers omdat u betrokken raakte in een auto-ongeluk waarbij de wagen ernstige schade opliep en u dit niet kunt terugbetalen. Verder wordt u vanwege uw aandeel in het auto-ongeluk ook door de Armeense autoriteiten gezocht. Echter werden vaststellingen gedaan die uw vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u op bepaalde punten, die aan de essentie van uw vervolgingsvrees raken, tegenstrijdig bent.

Betreffende de door u aangegeven tijdsindicaties werden enkele tegenstrijdigheden vastgesteld. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af aangaande het tijdstip van uw ongeluk. Meer bepaald verklaarde u in de door u op de Dienst vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat het ongeluk in augustus 2009 plaatsvond (DVZ vragenlijst vraag 5), terwijl u op het gehoor op het Commissariaat-generaal stelt dat het ongeluk op 4 of 5 september plaatsvond (CGVS II p.2). Toen u met uw verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd, stelde u in eerste instantie dat het eind augustus was om uiteindelijk te verklaren dat u het zich niet meer zo goed herinnert (CGVS II p.5).

Ook betreffende het tijdstip waarop u het ziekenhuis verliet legde u tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het eerste gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u eind september het ziekenhuis had verlaten (CGVS I p.9), terwijl op het tweede gehoor bleek dat u al op 9 of 10 september het ziekenhuis had verlaten (CGVS II p.2). Toen u met uw vorige verklaring werd geconfronteerd herhaalde u enkel dat u op 10 september het ziekenhuis had verlaten (CGVS II p.6).

Ook aangaande de algemene invulling van de tijdspanne tussen dit auto-ongeval en uw uiteindelijke vlucht uit Armenië legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u dat u voor uw vertrek uit Armenië 10 dagen in Yerevan ondergedoken leefde (CGVS I p.5, 6). Op het tweede gehoor verklaarde u echter dat u gedurende 25 dagen in Yerevan was ondergedoken. Toen u toen met uw eerdere verklaringen geconfronteerd werd stelde u niet meer te weten dat u indertijd 10 dagen had gezegd (CGVS II p.5), waarmee de tegenstrijdigheid niet is verklaard of opgeheven. Daar bovenop was u zeer onduidelijk over de gehele periode van ondergedokenheid, deels in Gumri, deels in Yerevan. Eerst stelde u dat u sinds het auto-ongeluk, begin september, onderdook voor de handlangers van S.(...). In de periode dat u onderdook zou u eind september nog éénmaal naar huis teruggekeerd zijn, en dit voor enkele uren. Hierna vertrok u direct naar Yerevan (CGVS II p.5). Toen u geconfronteerd werd met uw verklaring dat de handlangers van S.(...) u tweemaal thuis hadden bezocht, hetgeen niet kan stroken met uw verklaring dat u sedert het ongeval slechts één maal thuis zou zijn geweest (CGVS II p.5), stelde u dan weer dat u pas vanaf eind september ondergedoken leefde (CGVS II p.6).

Wat betreft deze bedreigingen door handlangers van S.(...) zijn uw verklaringen op zich evengoed tegenstrijdig. In het eerste asielgehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u immers dat u de handlangers van S.(...) 2 maal had gezien. De eerste maal in het ziekenhuis en de tweede maal bij u thuis wat ook de reden van uw vlucht was (CGVS I p.9). Op het daaropvolgende gehoor bleek echter dat u driemaal door de handlangers van S.(...) werd bedreigd, éénmaal in het ziekenhuis en tweemaal bij u thuis. Toen u ermee geconfronteerd werd dat er op het vorige gehoor slechts sprake was van één bedreiging bij u thuis, herhaalde u enkel dat het er twee waren (CGVS II p.5), waarmee de tegenstrijdigheid niet is opgeheven of verklaard.

Verder verklaarde u dat de handlangers van S.(...) bij de laatste bedreiging tegen u uw paspoort hadden afgenomen. U stelde ook dat u ergens midden september voor het laatst in het bezit was van uw paspoort; u dacht ongeveer de 20ste (CGVS II p.6-7). Toen u ermee geconfronteerd werd dat u de laatste bedreiging van de handlangers van S.(...) in oktober had geplaatst, stelde u enkel dat u toen al in Yerevan was. U stelde daarbovenop dat het 24 of 25 september moet geweest zijn dat ze uw paspoort hadden afgenomen (CGVS II p.7). Niet enkel over het moment waarop uw paspoort werd afgenomen legde u tegenstrijdige verklaringen af, maar ook over door wie het paspoort werd afgenomen. Uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt immers dat de

reisismokkelaar uw paspoort had afgenomen en dat u met uw eigen identiteitsdocumenten reisde (gehoorverslag DVZ, vraag 33). In het eerste asielgehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u eerst dat het de reisismokkelaar was die uw paspoort had genomen (CGVS I p.6) om dan weer te verklaren dat het de handlangers van S.(...) waren die uw paspoort hadden afgenomen (CGVS I p.7, CGVS II p.6). Toen u met uw verklaringen van de Dienst Vreemdelingenzaken werd geconfronteerd stelde u dat de smokkelaar ze voor u had geregeld. Toen u ermee geconfronteerd werd dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat u met eigen papieren reisde antwoordde u enkel dat u niets wist over wat de reisismokkelaar voor u had geregeld, ook niet welke documenten hij voor u had geregeld (CGVS I p.6). Een dergelijke mate van onwetendheid, vaagheid en tegenstrijdigheid over uw paspoort is niet aannemelijk te noemen.

Ook aangaande uw vrees ten aanzien van de Armeense autoriteiten legde u tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het eerste gehoor door het Commissariaat-generaal stelde u dat u niet door de autoriteiten werd gezocht (CGVS I p.10). Tijdens het tweede gehoor bleek dan weer dat u wel door de Armeense autoriteiten werd gezocht en dat u dit reeds van bij uw vertrek uit Armenië dacht (CGVS II p.7). Toen u ermee geconfronteerd werd dat u tijdens het vorige gehoor had gesteld dat u niet door de autoriteiten werd gezocht zei u in eerste instantie dat dit niet kon. Erna stelde u dan weer dat u het via een vriend te weten kwam die u dit een maand voor het tweede gehoor (dd 10/11/2010) liet weten (CGVS II p.7). Deze poging tot verklaring verzwaart alleen maar de vastgestelde bedrieglijkheid, daar u eerder in hetzelfde gehoor expliciet verklaard had dat u al van bij uw vertrek uit Armenië dacht dat u door de Armeense autoriteiten werd gezocht.

Een verdere blijk van de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas komt voort uit het feit dat u geen enkel document neerlegt ter ondersteuning van uw asielmotieven. Niettemin dient te worden vastgesteld dat u daar wellicht de mogelijkheden toe had. Zo liggen er 2 convocaties in Armenië waarvan u verzuimt deze neer te leggen. Ook legt u geen enkel bewijs neer van uw verblijf in het ziekenhuis ondanks het feit dat ook hiervan een attest zou bestaan (CGVS II p.10, 2-3). Hiermee samenhangend legt u zeer incoherente verklaringen af over de convocaties die voor u toekwamen. Toen u tijdens het eerste gehoor gevraagd werd welke documenten zich nog in Armenië bevonden die uw asielmotieven konden ondersteunen gaf u enkel een geboorteakte op (CGVS I p.7). Tijdens het tweede gehoor bleek echter dat er zich nog 2 convocaties in Armenië zouden bevinden (CGVS II p.9-10). Toen u gevraagd werd waarom u tijdens het vorige gehoor negatief antwoordde op de vraag of er nog documenten ter ondersteuning van uw asielmotieven zijn, stelde u eerst dat u dacht dat het over documenten die zich in België bevonden ging. Nadat u erop gewezen werd dat in de vraag Armenië duidelijk naar voor kwam antwoordde u enkel 'neen' (CGVS II p.10). Daarna stelde u pas sinds een maand voor het tweede gehoor (dd 10/11/2010) weet te hebben van de laatste convocatie (CGVS II p.5, 9). U verklaarde echter ook dat de betreffende convocatie reeds dateerde van december 2009 of januari 2010 en dat u door uw moeder hiervan op de hoogte werd gesteld (CGVS II p.8). Het zou zeer opmerkelijk zijn dat u pas 10 maanden nadat de laatste convocatie toekwam hiervan door uw moeder op de hoogte werd gebracht. U had immers kort voor het eerste gehoor (dd 16/09/2010) nog contact met haar gehad (CGVS I p.5), en zou dus logischerwijze bij dat contact van voor uw eerste asielgehoor reeds door uw moeder op de hoogte kunnen zijn gesteld van het bestaan van deze convocaties. Toen u met de betreffende incoherentie inzake de datering van de laatste convocatie werd geconfronteerd stelde u niet te weten van wanneer de laatste convocatie dateerde. U had zomaar een tijdstip gezegd, maar u had het eigenlijk niet nagevraagd noch wist u of erin stond van wat u verdacht werd (CGVS II p.9-10). Deze incoherente en vage verklaringen betreffende documenten die dusdanig relevant zijn voor de inschatting van uw vervolgingsvrees doen dan ook ernstig twifelen aan het bestaan van dergelijke documenten en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Tenslotte kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u verklaarde reisroute. Zo stelde u zonder documenten met het vliegtuig vanuit Yerevan te hebben gereisd. Tijdens de twee paspoortcontroles op deze luchthaven moest u geen enkel document tonen en kon er probleemloos voorbijlopen. Ook bij aankomst in de nationale luchthaven in België zou u zonder problemen en zonder vertoon van enig identiteitsdocument de paspoortcontroles zijn voorbijgaan. U stelde enkel dat uw smokkelaar alles regelde en een map met documenten bij zich had. Welke documenten dit dan wel waren wist u dan weer niet te vertellen. Ook maakte u geen enkele afspraak met de smokkelaar over wat te doen bij een paspoortcontrole – behalve dat u stil diende te zijn (CGVS I p.7-8). Deze verklaringen zijn niet geloofwaardig daar het Commissariaat-generaal over informatie beschikt, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, en waaruit blijkt dat er strenge en individuele paspoortcontroles worden uitgevoerd op de luchthaven van Yerevan. Uit deze informatie blijkt evengoed dat de Belgische federale politie voor elke binnenkomende passagier op de luchthaven van Zaventem individueel en persoonlijk de identiteitsdocumenten controleert. Daarenboven kan nog opgemerkt worden dat u reeds tegenstrijdige verklaringen had afgelegd betreffende het niet kunnen voorleggen van uw paspoort. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twifelen aan

de geloofwaardigheid van de door u verklaarde klandestiene inreis in de Europese Unie. Hierdoor moet men besluiten dat u moedwillig informatie met betrekking tot uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u legaal met een internationaal paspoort reisde, en dat u bijgevolg een internationaal paspoort voor de Belgische asielinstanties verborgen houdt. Bovendien is het een verdere ondermijning van uw algemene geloofwaardigheid.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw reisroute en vervolgingsfeiten ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstig lijden zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). De bestreden beslissing is niet met voldoende redenen omkleed en hieruit blijkt geen afweging tussen verzoekers belangen enerzijds en die van de Staat anderzijds. Zowel artikel 62 van de vreemdelingenwet, de rechtspraak van de Raad van State, artikel 8 juncto artikel 14 van het EVRM als artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Verzoeker betoogt dat op geen enkele wijze blijkt dat zijn verklaringen niet met de waarheid zouden overeenstemmen. Er mag niet worden vergeten dat hij zeer traumatiserende gebeurtenissen heeft meegemaakt, waardoor bepaalde feiten en namen bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden. De kleine verschillen die in de bestreden beslissing worden aangehaald zijn niet doorslaggevend en verklaarbaar. Verzoeker werd bovendien tengevolge van het ongeval gehospitaliseerd en diende zelfs in een psychiatrische instelling te worden opgenomen, hetgeen des te meer een verklaring kan bieden voor de tegenstrijdige of verwarrende verklaringen welke door verzoeker zouden zijn afgelegd. Volgens verzoeker zijn er geen tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Zo heeft hij het ziekenhuis verlaten op 10 september en werd hij overgebracht naar de psychiatrische instelling, waar hij een week verbleef. Hij verklaarde tevens dat hij ongeveer een maand ondergedoken leefde, deels in Gumri en deels in Yerevan, hetgeen de verschillen in verblijfstijd verklaart. Verzoeker werd daarnaast drie keer bedreigd door de handlangers van S., waarvan één maal in het ziekenhuis en twee maal bij hem thuis. Verzoeker verklaart de tegenstrijdigheden door te verwijzen naar het feit dat hij tijdens het interview zeer ongerust was en met zijn gedachten bij zijn zieke en zwangere vrouw was, dewelke in de wachtzaal aanwezig was en tijdens de pauze van diens verhoor per ambulance diende te worden afgevoerd. Met betrekking tot de tegenstrijdigheden inzake zijn paspoort verklaart verzoeker dat dit paspoort eerst werd afgenomen door de aanhangers van S. en vervolgens, nadat door de smokkelaar voor een nieuw paspoort werd gezorgd, dit eveneens door de smokkelaar in bezit werd genomen. Er kan dienaangaande dan ook evenmin van een tegenstrijdigheid gewag worden gemaakt. Er is opnieuw geen tegenstrijdigheid nu hij aangeeft dat hij bij zijn vertrek dacht te worden gezocht door de autoriteiten, aangezien S. de zoon van de burgemeester is, doch dit slechts met zekerheid wist nadat zijn vriend hem dit ook daadwerkelijk bevestigde nadat verzoeker voor de eerste maal werd gehoord. Wat het ontbreken van documenten betreft geeft verzoeker te kennen dat zijn moeder bij hun contact voor het eerste verhoor geen melding maakte van de convocaties die waren toegekomen en van hun inhoud, naar alle waarschijnlijkheid om hem niet te verontrusten. Verzoeker heeft dan ook slechts recent weet van de convocaties, die hij heeft opgevraagd bij zijn moeder doch nog niet mocht bekomen. Verzoeker kon de douane na voorlegging van het paspoort dat door de smokkelaar werd geregeld passeren, zonder dat hierbij een daadwerkelijke controle heeft plaatsgevonden. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal ook een gebrek aan motivering wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Hij

verwijst naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt dat hij zich, gelet op zijn hersenbeschadiging en alle gevolgen dat dit met zich meebrengt, onvoldoende kan weren en de kans derhalve vergroot dat hij het slachtoffer wordt van gewelddaden. De motieven zouden niet evenredig zijn en in wanverhouding zijn met het gestelde doel en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoeker aantasten en in verdere orde zijn leven en zijn vrijheid in gevaar kunnen brengen.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het EVRM. Hij stelt dat geen belangenafweging werd gemaakt en dat geen feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen. Verzoeker volhardt zijn land te hebben verlaten wegens een vluchtelingenrechtelijke vrees en stelt dat hij in geval van terugkeer slachtoffer zal worden van gewelddaden gelet op zijn hersenbeschadiging. Uit uniforme informatie zou blijken dat de mensenrechten in Armenië op grote schaal worden geschonden en dat er veel corruptie bestaat.

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Voor zover een schending van de artikelen 8 *juncto* 14 EVRM en “*de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het EVRM*” wordt aangevoerd, zonder verder uit te werken op welke manier deze bepalingen geschonden zouden zijn door de bestreden beslissing, zijn deze onderdelen van de aangevoerde middelen derhalve onontvankelijk.

2.2.3. De motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.4. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing op omstandige en duidelijke wijze uiteengezet dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker aangebrachte asielrelaas, gelet op de vele tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in zijn opeenvolgende verklaringen. In tegenstelling tot hetgeen in het verzoekschrift wordt voorgehouden, gaat het niet om kleine verschillen, maar zijn deze tegenstrijdigheden, die allen steun vinden in het administratief dossier, wel degelijk ernstig en raken zij de kern van verzoekers asielrelaas. *In casu* legde verzoeker immers tegenstrijdige verklaringen af omtrent het tijdstip van het ongeval, het moment waarop hij het ziekenhuis heeft verlaten, de periode waarin hij was ondergedoken, de bedreigingen door de handlangers van S., zijn vrees ten aanzien van de Armeense autoriteiten en de convocaties die voor hem zouden zijn toegekomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift zich enerzijds beperkt tot het tegenspreken van de vaststelling dat het om tegenstrijdigheden gaat, tot het herhalen van één versie van de eerder afgelegde verklaringen en tot het aanbrengen van verklaringen *post factum* waarmee hij echter geen afbreuk doet aan deze tegenstrijdigheden *an sich*. Waar verzoeker anderzijds opmerkt dat hij traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten en namen bewust worden verdrongen, dient te worden opgemerkt dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen coherent kan beschrijven en naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Aangaande verzoekers verwijzing naar zijn hospitalisatie en naar zijn opname in de psychiatrie in zijn land van herkomst, wat volgens verzoeker eens te meer een verklaring zou kunnen bieden voor de tegenstrijdige of verwarrende verklaringen die hij heeft afgelegd, wordt vastgesteld dat verzoeker geen begin van bewijs aanbrengt van deze hospitalisatie ten gevolge van het auto-ongeval, noch van zijn verblijf in een psychiatrische instelling. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker tijdens zijn gehoren in staat was om zeer gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen (stuk 13, gehoorverslag CGVS 16/09/2010; stuk 8, gehoorverslag CGVS 10/11/2010). Bovendien legde verzoeker gedurende de hele procedure evenmin een medisch attest neer waaruit een problematische medische of psychologische toestand zou kunnen worden afgeleid. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij psychologische problemen zou hebben die hem ervan zouden weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de

vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties onverkort overeind blijven. Betreffende de bewering van verzoeker dat de opgeworpen tegenstrijdigheden eveneens verklaard kunnen worden door het feit dat hij tijdens het gehoor zeer ongerust was en met zijn gedachten bij zijn zieke en zwangere vrouw was, welke in de wachtzaal aanwezig was en welke tijdens de pauze van verzoekers gehoor, per ambulance diende te worden afgevoerd, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal geenszins heeft vermeld dat hij zich bepaalde zaken niet of niet goed meer kon herinneren omwille van zijn ongerustheid over zijn echtgenote (stuk 13, gehoorverslag CGVS 16/09/2010). Verzoeker heeft tijdens zijn tweede gehoor, wanneer hij geconfronteerd werd met zijn tegenstrijdige verklaringen, evenmin gesteld dat deze te wijten zijn aan de ongerustheid over zijn echtgenote tijdens zijn eerste gehoor (stuk 8, gehoorverslag CGVS 10/11/2010). Bovendien kan redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij, zelfs al was hij tijdens zijn eerste gehoor bezorgd over zijn zieke echtgenote, de nodige inspanningen zou leveren om de door hem aangehaalde feiten op een consistente, gedetailleerde en geloofwaardige manier weer te geven gezien het belang van zijn asielaanvraag en de uitkomst ervan.

2.2.5. De commissaris-generaal heeft tevens op goede gronden kunnen vaststellen dat verzoeker niet het minste begin van bewijs heeft aangebracht aangaande de door hem aangehaalde feiten en bovendien incoherente verklaringen heeft afgelegd omtrent de convocaties die hem zouden zijn toegezonden. Terwijl verzoeker tijdens zijn eerste gehoor stelde dat hij geen bewijzen had liggen in Armenië die zijn problemen konden ondersteunen, verklaarde verzoeker tijdens zijn tweede gehoor dat er zich nog twee convocaties in Armenië zouden bevinden die dateren van december 2009 of januari 2010, waarbij de bestreden beslissing terecht opmerkt dat het bijzonder opmerkelijk is dat zijn moeder hem hiervan niet op de hoogte heeft gesteld gezien het contact dat verzoeker nog met zijn moeder heeft gehad kort vóór zijn eerste gehoor op 16 september 2010. De verklaring van verzoeker als zou zijn moeder tijdens het contact vóór het eerste gehoor geen melding hebben gemaakt van deze convocaties welke waren toegekomen, waarschijnlijk om verzoeker niet te verontrusten, is louter *post factum* en niet afdoende om de vaststellingen in de bestreden beslissing te verklaren. Het feit dat verzoeker slechts recent weet zou hebben van deze convocaties is niet overtuigend gezien redelijkerwijze kan verwacht worden dat zijn moeder hem van deze convocaties op de hoogte zou hebben gesteld tijdens hun eerdere contacten. Het gaat immers over de kern van zijn asielrelaas. Vervolgens wordt vastgesteld dat verzoeker, hoewel hij eerder tijdens zijn tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal dat dateert van 10 november 2010 beweerde dat er in Armenië nog een attest ligt van zijn hospitalisatie, van zijn verblijf in een psychiatrische instelling, alsook twee convocaties, tot op heden nalaat deze stukken aan te brengen ter staving van zijn asielrelaas. Verzoeker toont bovendien geenszins op voldoende wijze aan dat hij de nodige initiatieven genomen heeft om bewijzen te leveren voor de feiten die hij inroept, terwijl van een asielzoeker redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij hiertoe de nodige stappen zet indien de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten daadwerkelijk op de waarheid berusten. De bewijslast rust in beginsel op verzoeker en hij moet in de mate van het mogelijke bewijzen aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt.

2.2.6. Aangaande de stelling van verzoeker dat hij na voorlegging van het paspoort, hetgeen geregeld en later afgenomen werd door de smokkelaar, de douane kon passeren zonder dat er hierbij een daadwerkelijke controle heeft plaatsgevonden, blijkt uit het administratief dossier, in tegenstelling tot zijn bewering in zijn verzoekschrift dat hij zonder documenten heeft gereisd en noch bij vertrek in Yerevan, noch bij aankomst in België zijn paspoort heeft getoond (stuk 13, gehoorverslag CGVS 16/09/2010, p. 7, 8). De bestreden beslissing heeft hieromtrent terecht gesteld dat verzoekers verklaringen dienaangaande geheel ongeloofwaardig zijn en dat hij zijn reisroute en zijn clandestiene inreis in het geheel niet aantoont, wat dan ook de mogelijkheid openlaat dat hij op een andere wijze, en met behoud van zijn paspoort, naar België is gereisd. Verzoeker brengt geen elementen aan die hier alsnog een ander licht op werpen.

2.2.7. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat er geen motieven zijn opgenomen in de beslissing omtrent de subsidiaire bescherming. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat verzoekers stelling dienaangaande feitelijke grondslag mist. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Gelet op het feit dat verzoekers asielrelaas totaal ongeloofwaardig werd bevonden, kan hij zich niet langer steunen op deze elementen om een onmenselijke of vernederende behandeling aannemelijk te maken waaruit zou moeten blijken dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige

schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Aangaande de bewering van verzoeker dat hij, gelet op zijn hersenbeschadiging en alle gevolgen die dit met zich meebrengt, zich onvoldoende kan weren waardoor de kans groter wordt dat hij het slachtoffer wordt van gewelddaden, dient te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins objectief heeft aangetoond dat hij daadwerkelijk een hersenbeschadiging heeft opgelopen, noch licht hij toe door wie of welke gewelddaden hij zou ondergaan, laat staan dat hij hieromtrent concrete elementen aanbrengt. Waar verzoeker in zijn uiteenzetting met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus het heeft over 'het begrip willekeurig geweld', maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zich heden in Armenië een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger manifesteert als gevolg van willekeurig geweld zodat geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet in aanmerking kan genomen worden. De blote en algemene bewering dat uit uniforme informatie zou blijken dat de mensenrechten in Armenië op grote schaal worden geschonden en dat er veel corruptie bestaat is niet bij machte om de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing te doen wankelen.

2.2.8. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER